

TV4 vindrà abans que TVV

L'Onze de Setembre vinent podrien iniciar-se les emissions de TV4, el segon canal de la televisió autonòmica catalana. Trenta hores setmanals de programació en horaris de màxima audiència constitueixen la primera fase del projecte, la viabilitat tècnica i econòmica del qual ha estat demostrada per diversos estudis. Falta ja, tan sols, que la Generalitat de Catalunya li doni llum verda.

Fúlvia Nicolàs

No se sap encara com es dirà. Podria anomenar-se «TV4», el nom que més fortuna ha fet en les darreres setmanes entre profetes i entesos, però també podria quedar, amb alguna fórmula elegant, com a «segon canal de TV3», una mena de TV3-2. Però es diga com es diga el cert és que ja tan sols és cosa de mesos.

Segons Enric Canals, director de TV3, «pot engegar abans d'un any». Per a Lluís Prenafeta, secretari general de Presidència de la Generalitat, de la qual depèn la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, «el pròxim mes de setembre podria ser un bon moment per intentar-ne el llançament».

Tot-hom, de moment, vol parlar-ne en condicional. Tothom, de moment, sap que el projecte d'un segon canal de la televisió pública catalana no és ja tan sols un projecte sinó una realitat molt pròxima ben planificada i a punt de posar-se en marxa. Televisió de Catalunya, aviat, no serà ja una sinó dues. I l'Onze de Setembre vinent, aprofitant una diada que ha estat sovint emprada per a celebrar inauguracions i estrenes a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, podria ser la data escollida per a presentar aquest nou canal en societat.

¿Per què un segon canal de televisió? «Hem d'estar preparats per a fer front a l'allau de televisió en castellà que se'ns acosta amb la irrupció de les televisions privades», diu Lluís Prenafeta. «Cada vegada ens arribaran més canals de televisió que, per motius econòmics de rendibilitat, obviaran l'ús del català, i això suposarà un fort desequilibri, donat que ara tan sols

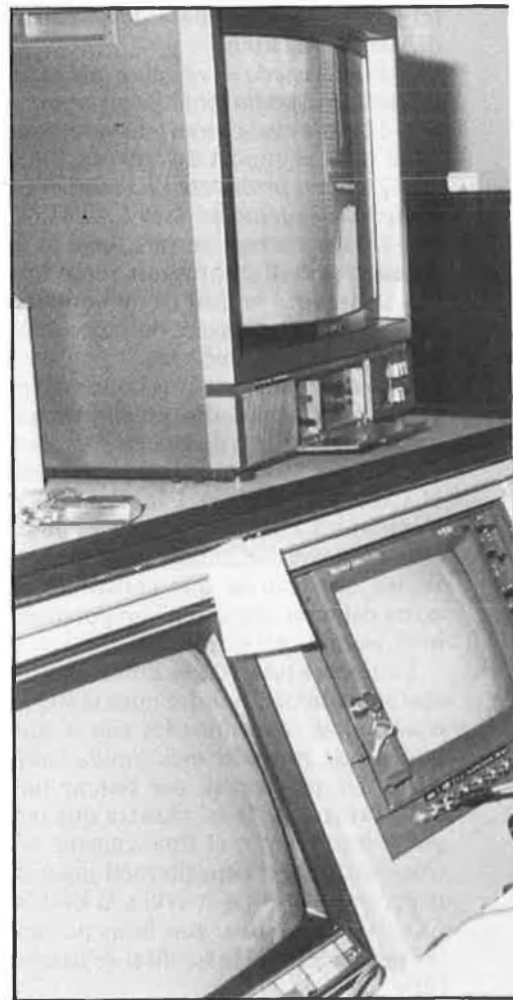
comptem amb un canal de TV3 i amb les emissions del circuit català de Televisió Espanyola, que té una audiència molt minsa i emet en hores difícils». Segons el secretari general de Presidència, el sistema més operatiu per augmentar l'oferta pública televisiva en català és posar en marxa al més aviat possible aquest segon canal de TV3.

Viable i immediat

Per a Enric Canals hi ha un altre factor que aconsella la immediata creació d'un nou canal televisiu: «el volum actual de la programació de TV3 ha superat ja les expectatives inicials, i comença a causar problemes a l'hora de configurar les graelles de programació». En altres paraules, TV3 compta ja amb més programes dels que pot emetre, i és freqüent que un fet inesperat, com un partit de futbol o un esdeveniment informatiu important els trastoque la programació: cal avançar o ajornar el telenotícies, anul·lar la projecció del serial o la pel·lícula previstos i canviar tots els plans. «I si bé és cert que amb una transmissió de futbol podem guanyar espectadors, també ho és que en perdem d'altres que voldrien veure una pel·lícula... Si tenim la possibilitat real d'oferir-los totes dues coses, cadascuna en un canal, no veig per què hem de renunciar-hi». La televisió, segons l'actual director de TV3, «ha de ser fonamentalment competitiva, i en el nostre cas concret, competitiva amb TVE, que és la que tenim més a prop». És a dir, «arrossegar la màxima quantitat de telespectadors possible cap a la televisió en català».

La viabilitat econòmica i tècnica d'aquest projecte ha estat ja confirmada pels estudis que la Generalitat de Catalunya ha encomanat a diversos experts, entre ells l'equip directiu de la mateixa TV3. Hi ha diners, en resum, i hi ha mitjans. Només cal, ara, aprofundir els estudis sobre la seva viabilitat legal, en relació amb l'ordenació vigent a l'Estat espanyol i a Catalunya sobre televisió. En un principi, i malgrat algunes subtileses jurídiques que

semblen superables, la resposta afirmativa sembla segura: el segon canal de TV3 és viable. Un segon canal òbviament, públic i dependent de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, amb seu a les actuals instal·lacions de TV3 a Sant Joan Despi. Les notícies que feien referència a una hipotètica TV4 amb aportacions privades de capital, o cedida pel govern de Catalunya en règim de concessió a una empresa privada no són, de moment, confirmables. ¿Per què? «¿Quina empresa privada voldria invertir ara com ara en un negoci tan difícil com és fer televisió en català?» es pregunta Enric Canals. «És molt més lògic, i també molt més barat, si el que es vol és contribuir a la

normalització del català amb un bon producte televisiu, aprofitar l'actual xarxa i infraestructura de TV3».

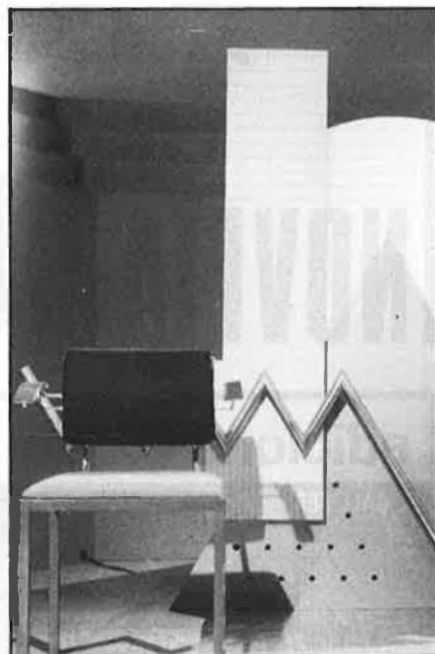
L'únic que resta per a posar-la en marxa sembla ser, a breu termini, la decisió política de fer-ho. «Els professionals de TV3 ens hem compromès a engegar el segon canal en un termini màxim de tres mesos a partir del moment que ens donin llum verda», diu Canals. Aquesta decisió, que sembla ja acordada per l'actual executiu català, haurà d'esperar en tot cas a materialitzar-se o que hagin passat les pròximes eleccions autonòmiques. De fet, la creació d'un segon canal autonòmic és una antiga aspiració del govern Pujol que va inclosa en el programa electoral de Convergència i Unió, i no ha desvetllat pel moment un rebuig important en cap dels partits de l'oposició. L'oposició, en qualsevol cas, podria venir més pel que fa a la definició d'aquest segon canal que no contra la seva existència.

Mínima inversió, poc risc

Comptant amb la infraestructura tècnica i humana de TV3, i amb un plantejament inicial d'emetre trenta hores

setmanals en moments de màxima audiència, la inversió necessària per a posar en marxa un segon canal seria mínima, segons l'equip directiu de la Televisió de Catalunya. «La incidència de la posada en marxa no seria superior en principi a l'1,5 per cent del pressupost total d'enguany, que és de 9000 milions de pessetes», explica Enric Canals. «Durant el primer any de funcionament, i tenint en compte la publicitat suplementària que s'arrossegarà i la petita inversió en infraestructura i adequació del material tècnic, el cost del segon canal no superaria un deu per cent del pressupost», afegeix.

Pel que fa a la publicitat, segons el director de TV3; «crec que encara estem en una bona fase per assolir un bon nivell d'inversió publicitària; com més triguem a posar-nos en marxa, serà pitjor, perquè s'acosta la competitivitat de les privades, que arrossegaran molta publicitat». Els estudis preveuen, això sí, un funcionament sobri, sense grans luxes i aprofitant al màxim els recursos amb què compta ja ara TV3. No hi haurà, doncs, contractacions massives de personal —gran decepció en els ambients periodístics de Barcelona, que preveien una altra eta-

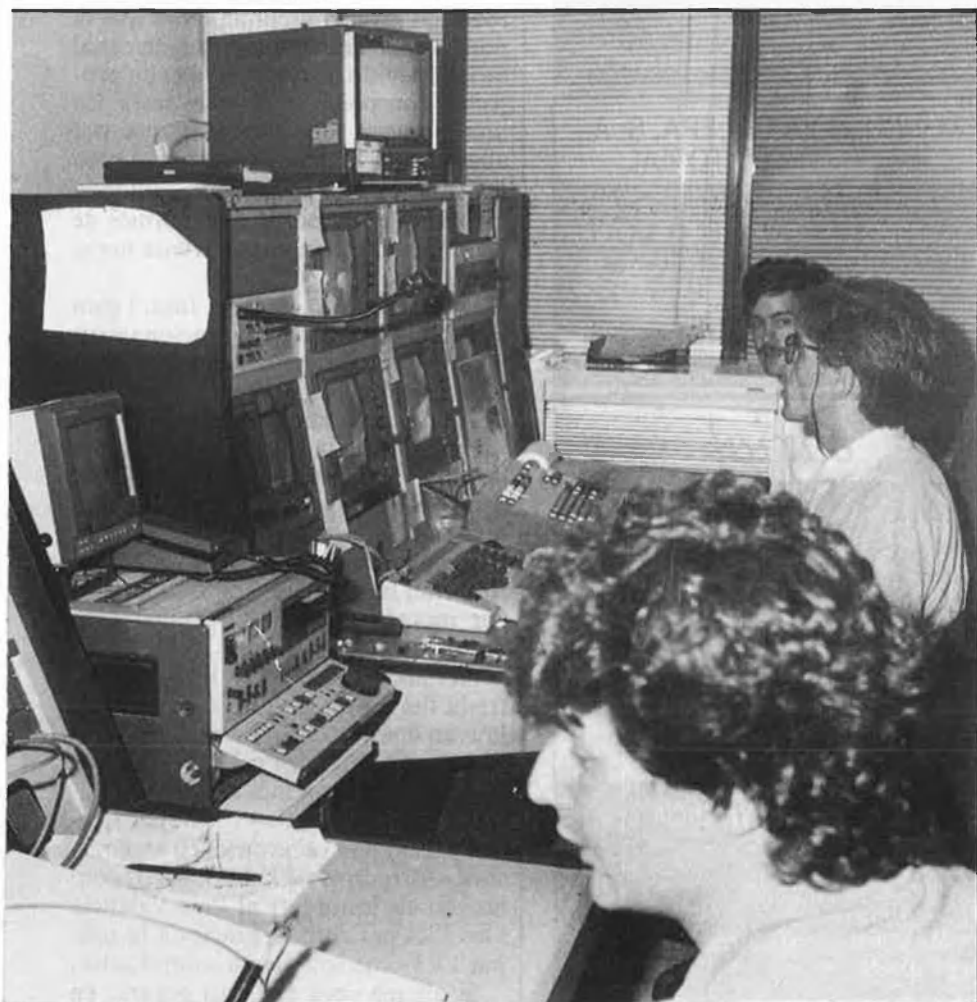
«No serà en cap cas una televisió minoritària».

pa de vaques grasses— sinó mes aviat trasllats de treballadors de la pròpia casa de l'un a l'altre canal. Com s'ho prendran els futurs traslladats és cosa que depèn, segons els treballadors, del tipus de televisió que es pretengui fer.

Un canal competitiu

«Si del que es tracta és de fer-nos amb un màxim d'audiència, és obvi que no voldríem en cap cas una televisió minoritària», adverteix Lluís Prenafeta. «No serà en absolut una televisió antropològica ni ruralista, com s'ha dit, sinó una televisió amb un fort ingredient cultural, potser en aquest aspecte d'un nivell més elevat que el primer canal, amb la diferenciació que pot tenir el segon canal de la BBC respecte al primer, no seguint l'exemple del segon canal de TVE, que és més aviat un mal exemple».

A l'hora de definir les línies del que hauria de ser TV4, o el segon canal de TV3, Enric Canals considera també absurd el plantejament de TV4 —o el segon canal de TV3, com s'estima més anomenar-la— com a canal de continguts «minoritaris». «Partint de la base que un dels nostres principals objectius és la normalització lingüística, la televisió ha de ser un element de penetració ràpida en un màxim d'audiència», considera. La competitivitat hauria de ser, doncs, un dels seus trets principals. «Caldria fer una televisió competitiva amb la resta de canals públics i privats en castellà amb què haurà d'enfrontar-se, complementant l'actual oferta de TV3, que passarà així a doblar-se».

Primavera

NOVETATS en LLIBRES

<p>edicions 62 sa</p> <p>EL GALL FER Michel Tournier El Balanci, 204. 208 pàgines. Un llibre de relats subtil i sorprenent. Contes irònics, sarcàstics, tendres, cruels, escrits pel creador de més èxit actualment.</p>	<p>Editorial Laia</p> <p>EL TEATRE DE LA MEMÒRIA Leonardo Sciascia Col·lecció El Mirall i El Temps, 88 pàgines. No hi ha proves que valguin, quan es vol creure.</p>
<p>Edicions BROMERA</p> <p>EL CAVALLER DE LA CARRETA Chrétien de Troyes Col·lecció A la Lluna de València, 5. Amor, aventures, torneigs, revenges i, és clar, els llegendaris Cavallers de la Taula Redona. Chrétien, ara, en la nostra llengua.</p>	<p>EDITORIAL EMPÚRIES</p> <p>MAL DE LENGÜES Jesús Tusón A l'entorn dels prejudicis lingüístics. Col·lecció Biblioteca Universal Empúries núm. 36.</p>
<p>GREGAL LLIBRES consorci d'editors valencians s.a.</p> <p>ANTOLOGIA Josep Piera Col·lecció Gregal Poesia, 12.</p>	<p>La Galera LA GALERA, S. A., EDITORIAL</p> <p>COL·LECCIÓ ELS GRUMETS DE LA GALERA Novel·les per a nois i noies Volums de 13,5 x 20 cm. il·lustrats a la ploma. Enquadernació rústica, plastificada.</p>
<p>EDITORIAL TRES I QUATRE</p> <p>MOROS, CRISTIANS I JUEUS EN EL REGNE CROAT DE VALÈNCIA Robert I. Burns Biblioteca d'Estudis i Investigacions, 13. Tercer volum de les obres completes d'aquest important medievalista, guanyador del Premi Internacional Ramon Llull.</p>	<p>curial</p> <p>RANDA 22 Llengua, literatura i història a Mallorca i Menorca. Dirigida per Josep Massot i Muntaner.</p>
<p>ENCICLOPÈDIA CATALANA</p> <p>DICCIONARI JURÍDIC CATALÀ Un volum de 14 x 21. 480 pàgines De venda a llibreries. «Els diccionaris de l'Enciclopèdia».</p>	<p>UNIVERSITAT DE VALÈNCIA</p> <p>LA VEGETACIÓ AL PAÍS VALENCIÀ Manuel Costa Cultura Universitària Popular, 5. Una visió general, rigorosa i assequible del patrimoni vegetal valencià.</p>

Si bé no s'han fet encara estudis sobre la programació que hauria de tenir aquest segon canal, o si s'han fet no són públics, sembla previsible que transmissions de gran audiència, com les esportives, podrien passar a situar-s'hi, deixant així d'interferir la programació habitual de l'actual primer i únic canal de TV3. Una altra de les possibilitats plausibles és que els programes informatius, com els telenotícies, s'emetin «en cadena», és a dir, que siguin els mateixos per als dos canals i es transmetin bé al mateix temps, bé amb petites diferències horàries que permetin eixamplar-ne la franja d'audiència. Ara mateix, quan les notícies sobre el projecte encara són etèries i poc definides, els treballadors de TV3 comencen a fer apostes sobre quins programes es quedaran al primer i quins passaran al segon canal, i quins de nous s'incorporaran a aquest últim. «Això encara ni s'ha pensat», diu Enric Canals. «Cal tenir en compte que ara per ara tan sols és un projecte que cal definir amb calma i precisar en molts punts».

Desenvolupament en fases

El que sí que han establert amb claredat els estudis preliminars és que la posada en marxa d'aquest segon canal de la Televisió de Catalunya és un projecte a consolidar en diverses fases. En una primera, per exemple, que pot allargar-se o abreujar-se segons el grau de consolidació aconseguit, l'horari d'emissió es limitaria a les normes de màxima audiència, «unes trenta hores setmanals».

Durant aquesta primera fase, i com ja succeí quan entrà en funcionament TV3, no tot el territori de parla catalana tindrà accés al senyal d'emissió. «Caldria adequar els emissors de la xarxa, solucionant alguns problemes tècnics», indiquen els directius de TV3. Sembla evident, malgrat la reserva amb què tracten el tema ara per ara, que Barcelona i les comarques més properes seran les primeres, per setmanes o per mesos, en veure la pre-batejada TV4.

Al País Valencià i a les Illes, on l'entrada del senyal de TV3 és encara relativament recent, l'espera podria allargar-se una mica més. Tanmateix, la tecnologia corre més ràpid que qualsevol altre imperatiu, i les modificacions tècniques necessàries en els emissors —ortodoxos o heterodoxos, com ho són els instal·lats al País Valencià i les Illes per entitats alienes a la pròpia TV3— no són massa complicades.

Si alguna cosa és quasi segura, en

aquest vals de les ones, és que els valencians veuran el segon canal de TV3 abans que la Televisió Valenciana, que hauria d'afanyar-se molt per encalçar-lo, i que la iniciativa popular no trigarà a exigir, més enllà del Principat, l'accés a aquest segon canal en català, que amenaça de bon començament ser tan competitiu amb l'oferta de Televisió Espanyola com ho és ja el primer.

Noms i cognoms, ni un de clar

I mentre entre els professionals de la premsa catalana s'escampa la improbable esperança d'una contractació massiva de nous periodistes per al nou canal —TV3 és una de les destinacions més cobejades per bona part de la gent del ram—, han començat a transcendir al carrer rumors sobre els noms dels possibles directius. ¿Hi haurà un mateix director per al primer i el segon canal? ¿Caldrà nomenar-ne un de nou per al segon? Si cal fer cas del que es diu al govern de la Generalitat i del que corre per la Corporació Ca-

talana de Ràdio i Televisió, pel que fa a aquesta qüestió tant relliscosa encara no hi ha res decidit. Ni tan sols la continuïtat de Joan Granados, actual president de la Corporació, i d'Enric Canals, actual director de TV3, al front d'aquestes pot donar-se per segura després de les eleccions. L'única dada visible és que tots dos s'han guanyat la confiança de l'actual executiu de la Generalitat amb la seva gestió al front de la Televisió de Catalunya, de manera que sembla previsible que, de mantenir-se Convergència i Unió en el poder, tant Granados com Canals podrien continuar exercint, una vegada confirmats en els seus càrrecs, la gestió iniciada anys ençà.

Dels noms apareguts en premsa, els que «sonen» com a futurs directius de TV4 en el cas que no hi hagués direcció conjunta per tots dos canals, és el de Max Cahner, ex-conseller de Cultura i actual editor del diari *Avui* —un home considerat des de la Generalitat com eficaç, professional i molt vàlid—, el més repetit. El silenci, tanmateix, és impenetrable. □

el delegat al País Valencià de TVE és un mediocre realitzador de televisió, un regular administrador i res més.

¿Per què aleshores el director regional de TVE a València i per què serà nomenat primer director d'RTVV? Doncs perquè en el Consell d'Administració d'RTVE, els que manen són els partidaris de Calvino, que quan van ser separats dels seus càrrecs per Pilar Miró reberen el nomenament en el Consell d'Administració de Televisió. Aquests nomenaments foren decidits pel grup parlamentari socialista, on mana el diputat català Eduard Martín Toval, que és igual que dir que mana Alfonso Guerra.

El cas és que el nomenament, o l'anunci de nomenament, d'Amadeu Fabregat com a futur director de TVV ha alçat ampolles entre els actuals dirigents d'RTVE, l'estat major de la directora general de l'ens públic, Pilar Miró.

LA TELEVISIÓ VALENCIANA, QÜESTIÓ DE FONS ENTRE SECTORS DEL PSOE

TVV, una televisió que fa ratlles

Els partidaris de Calvino —Alfonso Guerra— i de Pilar Miró —Felipe González— han començat a lliurar la batalla pel poder en RTVE des de TVV. Un afer que ha arribat fins al centre regional, Aitana.

J. Hernández

La televisió autònoma valenciana, que va nàixer de mans dels socialistes, arriba amb aires de tempesta. El nomenament d'Amadeu Fabregat com a futur director de l'RTVV ha reobert les ferides dels partidaris de Calvino i de Pilar Miró, entre els que compten amb el suport i la comprensió del vice-president Alfonso Guerra i els que només tenen Pilar Miró, que alhora ha rebut el suport personal de Felipe González.

Amadeu Fabregat compta amb simpaties i antipaties, segons qui siga el que les expresse. Per als dirigents de l'antiga administració d'RTVE, la dels primers governs socialistes, la que dirigia José María Calvino, Fabregat és un excel·lent professional, obert, eficaç i capaç de fer una bona televisió autònoma. Per a Pilar Miró i els seus a later,

Fabregat: ¿excel·lent professional o mediocre realitzador?

Eduard Martín Toval.

La primera picabaralla es produí en el moment d'aprovar, per part dels citats dirigents d'RTVE, un programa musical realitzat per Rafael Cano sobre una idea de Fabregat, i que havia de ser emès per la segona cadena per a tot l'Estat espanyol. Amb l'acusació de deficiències tècniques l'emissió d'aquest programa va ser desautoritzat per a tot el territori de l'estat. Quan aquesta decisió dels màxims responsables d'RTVE es va conèixer, molts dels artistes que anaven a participar en el programa anul·laren el seu compromís. Encara que ara la direcció d'RTVE ha donat l'ordre d'emetre el programa pel circuit regional valencià, les anul·lacions de participació l'han fet quasi impossible i ha saltat la polèmica.